

[Hanne Reintoff.]

måske også udtænke en pulje for arbejdsgiverne, så de kunne sende de fremmedarbejdere hjem, som de selv har ønsket til landet.

Det blev sidste gang i høj grad af flere ordførere kommenteret, at der efter § 53 skulle være lige ret til opnåelse af dagpenge fra kassen. Derfor har vi foreslået en 6 måneders tid for alle grupper. Det bliver mere rimeligt og retfærdigt, og jeg må da sige, at jeg bliver meget forundret, hvis SF ikke kan støtte det, når jeg tænker på fru Gunhild Dues meget varme og velargumenterede indlæg for den sag, sidst vi havde den for.

Jeg er ganske enig i det, socialdemokratiets ordfører sagde om lærlingenes forhold i forbindelse med ændringsforslag nr. 24. Forholdet er ikke tilfredsstillende og må løses, hvis loven skal diskuteres videre.

Jeg ved ikke, hvor mange der har haft øje for § 60, der faktisk fastsætter en vis karenstid, hvis man i lang tid har haft en højere indtægt end normalt ved faget. Når jeg mener, at den bestemmelse må væk, skyldes det, at da vi solgte arbejdsanvisningsretten, var det for at få gennemført erstatningsprincippet i arbejdsløshedslovgivningen. Ministeren vil vide, at denne paragraf ikke svarer til noget erstatningsprincip. Den har sin rod i det gamle forsorgssyn, den har sin rod i det gamle transprincip, som man lægger til grund for vurdering af trang i forsogsloven. Derfor er den diskriminerende, og den svarer ikke til loven i øvrigt. Jeg betragter det nærmest som lidt af en misforståelse, at den er kommet med. Jeg ved, man har brugt den i enkelte tilfælde på bl. a. folk, der har arbejdet på Grønland o. lign., og jeg tror, vi alle er tjent med at få den fjernet.

Som nævnt har der været en hel del vanskeligheder med at fortolke § 63 om, hvad der er passende arbejde, og hvad der er fyldestgørende grund for at undlade at tage arbejde. Jeg har forstået, at Murersvendenes Fagforening i København har forhandlet med ministeren herom, og jeg har også forstået, at man i ministeriet anerkender, at der er fortolkningsvanskeligheder. Nu synes jeg, det er lidt træls, at der har siddet en kommission i 6 år, men at der stadig væk er fortolkningsvanskeligheder med noget så væsentligt som det, der så mange gange har

været årsag til vanskeligheder og uro. Jeg synes nok, vi kunne have forlangt, at man var kommet frem med lidt klare retningslinjer.

Det må være et princip, at man skal have arbejde inden for sit fag, for en ufaglært inden for sin branche. Det er ikke særlig morsomt for en arbejdsmand i byggefagene at blive sendt på roearbejde — og det sker, det ved arbejdsmændenes formand sikkert også godt. Vægning kan vel kun foreligge, hvis man vægrer sig ved at tage et sådant anvist arbejde, der svarer til fag eller branche. Jeg er enig i, at der sker strukturændringer i samfundet, men det må være sådan, at hvis ikke man kan anvise arbejde i sit fag eller sin branche, må man forlange at få sin understøttelse, men være villig til at modtage omskoling. Det ville også bevirke, at omskolingsreglerne og reglerne for bevilning til omskoling blev klarere og bedre.

Ved første behandling hævdede arbejdsministeren til min store forundring, at han fandt kildeskattetrykket på understøttelsen let. Jeg ser til min endnu større forundring, at det er gentaget i betænkningen. Nu kan jeg for det første nævne, at det ikke er let; for en arbejdsmand, der får 363 kr. i understøttelse, trækker man 54 kr., så han får 309 kr., og det er ikke til at leve af for en familie. Talrige delegationer har om netop dette problem opsøgt folketingets forskellige partier, og jeg har hørt hvert eneste medlem sidde og give disse mennesker ret i, at det var dårligt. Hvordan kan de skrive under på en betænkning, hvori det fastslås, at skattetrykket er let, når de har siddet og lovet disse mennesker, at de vil gøre noget for at få det mildnet? Det virker ikke logisk, og jeg blev da glad for, at hr. Erik Hansen (Alborg amt) var inde på det.

Samtidig ser jeg, at arbejdsministeren har fået en af sine strøtanker med i betænkningen, nemlig at vi skal behandle spørgsmålet om julearbejdsløsheden. Jeg håber ikke, det kan behandles under nogen som helst anden form end som betalt juleferie, for der er vel ingen, der har tænkt sig, at folk skal tvinges til at gå arbejdsløse uden understøttelse i juledagene under et romantisk påskud af, at de gerne vil have fri? Hvis man ved, hvad en almindelig arbejds løn er, så ved man også, hvad det er at miste den.

Må jeg om VS-forslaget om at få § 1 til